

Borůvkový koláč

Lucie Pešková

Borůvkový koláč

BORŮVKOVÝ KOLÁČ
LUCIE PEŠKOVÁ

Pro moji milovanou ženu Pěťu

© 2024 Lucie Pešková
© 2025 megibuk
ISBN 978-80-909515-2-5

Kapitola první

Hrozně mě nudíš, hochu! Tyhle sladký řečičky si nech pro nějakou, která to ocení, pomyslela si Aneta a unuděně se podívala na dno sklenice vína, kterou se právě chystala dopít. V baru bylo dnes prázdněji než jiné dny, u stolků se krčilo jen pár dvojic. Rozhlédla se po místnosti a i přesto, že to byl jen krátký pohled, bylo to ubíjející. U jednoho stolu seděla arogantní kozatá blondýna s holohlavým namachrovancem a právě rozebírala, jestli si nemá jít zítra zacvičit pilates, nebo jestli půjde s holkama na nákupy. U dalšího stolu byla otupělá bruneta s klukem typu vyzáblej brejlatej ajťák, srkala vodu s citrónem a otráveně poslouchala něco o webovkách, které ten její zrovna rozjel. Bruneta tu a tam hodila krátký a zoufalý pohled na tu kozatou blondýnu a bylo vidět, že by byla raději na jejím místě.

„Tak co, dáš si?“ vyrušil Anetu z pozorování hošík s nagelovanými vlasy, který si před malou chvílí přisedl a myslel, že u ní zaboduje trapným figlem s koktejlem Sex on the beach.

Podívala se na něho, ušklíbla se, dopila zbytek vína, zvedla se a bez mrknutí oka odešla.

„I kdybys byl poslední na světě, tak ne,“ zamumlala si pro sebe a vyšla ven.

Doufala, že v baru bude živěji, užije si trochu zábavy a odreaguje se. Zapomněla však, že je středa. Uprostřed týdne tady bývá většinou mrtvo. Nějaký malý románec bez závazku by se jí v tuto chvíli opravdu hodil, ale tohle by fakt nestálo za nic. Akorát by se na ni nalepil a pak by měla neustále pod okny hysterického stalkera. Tento bar měla kousek od bytu, chodívala sem pravidelně. Personál ji už znal, takže to pro ni bylo takové útulné bezpečné místo, kde se občas mohla sejít s přáteli nebo zde mohla najít nějaké rozptýlení od toho jejího šedivého života.

Říkávala o sobě před přáteli, že je jednoduše hráčka. Možná to byla částečně kamufláž, aby se nezajímali, proč nikdy neměla pořádný, vážný vztah. Možná na tom byla i trocha pravdy, protože ji bavilo poznávat nové

lidi, ale zároveň je i psychicky rozkládat, pohrávat si s nimi a flirtovat, což málokdo vydržel. Všechno muselo být v její režii a bez citů. Řadila se vždy mezi lidi, co mají rádi vše pod kontrolou. Jakmile se jí cokoliv nezdálo, ihned to zařídila tak, že se ten druhý za sebe styděl a snažil se jí vyhýbat. Přátelé jí říkali, že je schopna v některých případech být tak chladná, že kdyby ji neznali, při setkání s ní by vzali nohy na ramena. Nebrala to od nich zle. Byla ráda, že jsou k ní upřímní, a částečně věděla, že mají pravdu. Pokaždé se nad tím jen usmála a ujistila je, že to tak chce, že je to jen její síto na lidi a že jen díky tomu má kolem sebe jen ty, co za to opravdu stojí. Ve většině případů pak rychle změnila téma. Kdyby se jí někdo v tu chvíli ale zahleděl do očí, zjistil by, že v nich ukrývá smutek, který má kořeny někde hodně hluboko. A ten, kdo by se s ní chtěl hodně sblížit, musel by být sakra dobrý zahradník, aby se k těmto kořenům dostal.

Podívala se na hodinky a zjistila, že je teprve půl desáté. Už se setmělo, ale času zbývalo do rána ještě hodně. Došla ke dveřím nájemního domu a pomalu odemykala. Klíč se jí zadrhl v zámku a venkovní světlo na fotobuňku samozřejmě opět nesvítilo.

„Sakra, do háje, tak povol!“ zaklela a lomcovala klíčem ve starém zámku.

Najednou se na chodbě uvnitř něco mihlo a dveře se otevřely. Aneta se lekla, jak se o ni dveře opřely. Na malou chvíli i ztuhla. V šoku zamžourala do temné chodby, aby mohla rozpoznat osobu, která ji takhle přepadla. Po promnutí očí uviděla mladou ženu vyšší postavy s jasně zrzavými rozevlátými vlasy, jak nese koš se smetím.

„Já se lekla! Už zase nesvítilo to blbý světlo!“ vyjekla nabroušeně do tichého večera zrzka.

„No a zámek je opět zaseknutý!“ postěžovala si na oplátku Aneta a unaveně mžourala na rozevlátou sousedku.

„Můžeš mi, prosím, jen podržet ty dveře? Jestli je ten zámek zaseknutý, tak abych se dostala zpět do domu?“ poprosila ji zrzka naléhavě a odcupitala s košem k popelnici.

Aneta prošla do domu, nevrle si povzdychla a už chtěla dveře zákeřně zavřít, když si v tu chvíli uvědomila, že je na chodbě tma, protože světla nesvítilo. Tmu opravdu nemá ráda. Ne, že by se nějak extrémně bála, většinou měla pro strach uděláno, ale tmavé chodby domů ji moc nelákaly. Ještě aby někde zakopla na schodech a svalila se na zem jak pytel brambor. Dveře tedy s odporem držela dál.

Za chvílku se zrzka vrátila zpět s prázdným košem.

„Jé, díky!“ usmála se, prolétla svižně kolem Anety, vyběhla po dvou schodech a zamířila rovnou za roh k výtahu.

Aneta nestihla ani mrknout, stála jak opařená a zapomněla pustit dveře. Po krátké chvilce spatřila drobný pruh světla, který pronikal do chodby z výtahové kabiny.

„Počkej, svezu se také!“ zavolala na zrzku a drobnými kroky šla opatrně za světlem.

Oddychla si, když viděla, že na ni zrzka čeká a drží jí dveře. Nastoupily tedy do výtahu.

„Jaké patro?“ zeptala se znaveným hlasem zrzka.

„Proč to chceš vědět?“ odvětila podrážděně Aneta, aniž by si uvědomila, že je to naprosto nepřiměřená reakce.

Zrzka se pomalu otočila a chvíli se na ni nevěřícně dívala. Panebože, že já vždycky potkám nějakýho magora, běželo jí při tom hlavou. Spolkla překvapení z divné odpovědi a snažila se situaci trochu uklidnit.

„No, ptám se, protože bydlím až nahoře a z našeho patra nejsi, tak chci zjistit, kam potřebuješ. Nebo bys tu raději pendlovala výtahem nahoru a dolů? Jestli ano, tak já si tedy vystoupím u sebe a pak je výtah tvůj a můžeš si tu jezdit do aleluja,“ snažila se zrzka klidně, ale částečně ironicky vysvětlit její jednoduchou otázku a doufala, že dojdou do zdárného konce.

Těšila se, až si na chvíli sedne po náročném dni a dá nohy nahoru. Nevěděla, jak velká bude její trpělivost s touhle ženskou, kterou očividně nějaký problém kousl přímo do zadnice a je kvůli tomu nevrlá. Aneta se zarazila a zamračila. Neměla náladu na nějaké slovní hrátky. Chtěla jen vlézt doma do vyhráté vany se sklenicí dobrého vína v ruce.

„Do čtvrtého patra,“ odvětila tedy unaveně.

„Fajn,“ řekla tiše zrzka.

Protože bylo ve výtahu málo místa, musela se kolem Anety protáhnout velmi blízko, aby dosáhla na tlačítko. V jeden okamžik to vypadalo, jako by se měla jejich těla slít v jedno, a přitom se obě snažily odpuzovat tu druhou od sebe co nejdál. Nechtěly o sebe zavadit ani pohledem. Zrzka se naprosto soustředila na tlačítko patra a Aneta propalovala pohledem díru do stěny kabiny. Už abych byla doma, pomyslela si Aneta, a jakmile zastavily, rychle se vysoukala ven a beze slova zamířila ke svému bytu naproti výtahu. V zátylku cítila opovrhující pohled zrzky, která čekala, až se dovrou

výtahové dveře, což Anetu znervózňovalo. Rychle tedy odemkla, vešla do bytu a zamkla za sebou tak rychle, jako by měla za zády zloděje, co se za ní drásá dovnitř. Cítila, jak jí srdce bije až v hlavě, na spánku. Vztek a rozčarování z dnešního večera ji trochu ochromil. Stála tam ve tmě své malé předsíně. Opřela se pomalu o dveře, zavřela oči a zlehka se nadýchlá nosem. Ucítila tu známou vůni svého domova. Když si ráno vařila kávu, voňavé vyprané povlečení a z koupelny linoucí se příjemná vůně parfému, kterým se navoněla, než odešla. Všechny její známé vůně jí uklidňovaly myšlenky. Poslepu nahmatala vypínač a rozsvítila.

Měla docela hezký byt. Prostorná ložnice, velká koupelna s toaletou, větší obývací pokoj s kuchyňským koutem a malý balkon, na který se dalo dostat z obývacího pokoje. Předsíň měla bíle vymalovanou a na stěnách byly černobílé abstraktní obrázky.

Vyzula se z bot, dala je do botníku a bundu pověsila na ramínko do skříně. Vedle skříně se lesklo velké nástěnné zrcadlo. Zastavila se u něho, podívala se, ale nějak dnes nemohla poznat svůj odraz. Její špinavě blondaté vlasy se spojily ve velké pevné prameny, které jí zasahovaly do obličeje. Malý pramínek se chytil na její leskem pohlazené rty. Jindy klidná tvář byla tentokrát ustaraná a unavená. Ve svých očích na okamžik spatřila maličkou kapku strachu. Raději rychle mrkla, aby ji zahнала, a vešla do koupelny napustit vodu do vany. Nastavila ji pořádně horkou a přilila tam trochu voňavé pomerančové pěny do koupele. Svlékla se a vlezla si do horké vany. Její tělo bylo zahaleno v bílé pěně. Opřela si hlavu o kraj vany a zavřela oči. Chtěla zapomenout na ten unuděný a zmařený večer v baru. Vůně pomeranče hladila její bolavé myšlenky, které se po chvíli rozprchly.

Ve středu už tam chodit nebudu. Budu se muset poohlédnout někde jinde po živějším místě, pomyslela si. Možná chtěla prchnout jen před tím stereotypem. Ne, že by chodila jen sem, občas si vyrazila s přáteli někam jinam, ale v samotě opravdu chodívala nejčastěji sem. Jenže tady už neměla moc možností potkat někoho nového. Ty dvě dvojice, co jsem tam dnes viděla, ty mě úplně otrávily. Kdybych se musela na ten jejich nudný a předvídatelný životní styl ještě chvílku dívat, asi by se mi zvedl žaludek, zaúpěla v duchu a chytila se lehce za břicho, když si na to vzpomněla. Popadla měkkou mycí houbu a umyla se. Voda začala postupně chladnout, a tak si rychle domyla vlasy a za chvílku už byla z vany venku. Oblékla si pyžamové kalhoty a tričko a ještě se navrch zabalila do žlutého froté županu.

Šla do kuchyně, vyndala si z lednice načatou láhev bílého vína, nalila si dvě deci do sklenky na nožce a posadila se na pohovku v obývacím pokoji. Měla rozsvícenou jen malou lampu, takže tam bylo příjemné přitnutí. Seděla potichu a pomalu vychutnávala víno doušek po doušku.

Někdo zrovna v ulici venčil psa, který očividně dostal amok z druhého psa a začal vztekle štěkat. Psí štěkot se rozléhal tichou spící ulicí.

Do toho se najednou ozvalo vysokým hlasem: „Bobíku, nech pejska!“

„Sežer ho!“ okomentovala si polohlasem pro sebe psí štěkot, který zněl, jako když někdo hlasitě kašle.

Dopila poslední doušek, položila skleničku na linku a přešla do ložnice. Byla útulná. Uprostřed byla veliká dřevěná postel s nadýchanou peřinou a polštáři. Potmě zatáhla tmavě zelené závěsy, župan svlékla, složila na křeslo u okna a zalezla si do postele. Hebké povlaky ji uhladily ke spánku.

Kapitola druhá

„Je právě šest hodin ráno a společnost Křupka a spol. vám přeje krásné ráno a zve vás k aktuálním rychlým zprávám!“ ozvalo se z radiobudíku.

„Krucí, co to je!“ zaklela Aneta do polštáře a jednou rukou zašmátrala po stolku.

„Já tě ubiju a přilehnu polštářem, ty zmetku jeden elektronicej!“ vyhrožovala skrz budík moderátorovi v rádiu, který právě svým abnormálně vysokým hláskem četl ranní zprávy.

Škubavými pohyby se vytrhla ze spárů zamotané peřiny a pozadu vylezla z postele ven.

„A teď rychle k počasí. Pořádně se přoblékněte, ranní mrazíky si pohrají s teploměry a denní teplota vystoupá maximálně na 3 °C,“ hlásil dál rozjařeně moderátor.

„Už aby bylo léto!“ povzdychla si Aneta a rádio raději rychle vypla, protože ji moderátorův rolničkový hlas píchal do hlavy.

Šla si vyčistit zuby a opláchnout obličej. Splašené prameny vlasů zkrotila do úhledného ohonu, pleť natřela voňavým krémem, na oči nanesla jemné stíny a řasenku. Ještě si potřela rty bezbarvým leskem a poslala do zrcadla vzdušnou usměvavou pusou. Otevřela velkou šatní skříň a vybírala, co na sebe.

Dnes žádné schůzky s klienty nemám, takže nemusím tak pospíchat, ujistila se v duchu a oblékla si bílou upnutou košili a tmavé přiléhavé strečové džíny. Dostala chuť na červenou, tak si vyndala rudě červený kratší kabát, který měl dvě řady tmavých knoflíků, a tmavý pásek, díky kterému kabát pěkně obepínal křivky jejího těla. Ráda ukazovala své sebevědomí oblečením. Ještě se navoněla oblíbeným parfémem, vzala si nízké tmavé kozačky na podpatku, do podpaží moderní dámský kufřík černé matné barvy a vyšla z bytu na chodbu. Při zamykání trochu zabalancovala. Na podpatcích sice chodit uměla, ale kufřík se jí pomalu povolil z podpaží a začal vyklouzávat.

„Ne! Sakra nepadej!“ přemlouvala neposedný kufřík a rychle ho chytila.

Rozhlédla se po chodbě, jestli tento její ranní taneček nespátrilo něčí zvědavé oko, aby míra trapnosti nevystoupala ještě výše. Naštěstí chodba byla prázdná. Oddychla si a přivolala si výtah. Když otevřela dveře od výtahu, na jeho podlaze spatřila stříbrný náramek. Asi ho tu někdo z domu ztratil, pomyslela si. Stiskla přízemí a výtah se rozjel. Chvíli se na náramek dívala a pohrávala si s myšlenkou, že by ho tam nechala, ať je to starost někoho jiného, ale nakonec ji utlouklo vlastní svědomí. Raději ho zvedla a rozhodla se, že jej dá do schránky ztrát a nálezů, která byla v přízemí a správce ji pravidelně kontroloval. Takže se náramek dostane zpět k majiteli. Říkala si, že je to fajn, protože pokud něco v domě ztratíte, tak pak můžete zajít ke správci a ten se podívá, zda to někdo nenašel a nedal právě do této schránky. Bylo to pro ni i snazší, než aby toho dotyčného hledala nebo vylepovala ve vstupní hale informaci, že náramek našla a kde si ho může majitel vyzvednout. Neměla chuť, aby jí na prahu stál někdo ze sousedů a nakukoval do bytu. V přízemí tedy dala náramek do schránky a vyšla ven.

Bylo chladno, od úst se jí při každém výdechu zdvihala pára a kufřík jí v tu ránu málem přimrzl k ruce. Svižně popošla ke svému autu, otevřela dveře a nasedla. Kufřík si položila na sedadlo spolujezdce, nastartovala, zapnula vyhřívání okýnek a z přední přihrádky vzala škrabku, aby mohla seškrábat námrazu z venkovní strany oken.

„Ten mráz je snad horší než všichni sprejeři dohromady. Ty jeho zmrzlé graffiti musím den co den seškrabávat,“ mrmlala si pro sebe našťavaně.

Kdyby měla možnost garáže, bylo by to skvělé, ale tady může být člověk rád, že je blízko schopen vůbec zaparkovat. Odstranila námrazu z oken, vlezla zpět do vyhřátého auta a zabouchla za sebou dveře. Na prsou na kabátu jí uvízlo pár ledových vloček, jak škrábala zledovatělá okýnka. Rychle je rukou smetla, aby tam neměla mokré skvrny. Připoutala se a vyjela. Bylo ještě docela brzo. Mnoho lidí teprve vycházelo z domu, když už byla na hlavní silnici kousek od kanceláře. Ulice ještě nebyly tak přeplněné, jako bývaly v tuto dobu v létě. Je zvláštní, že lidé v zimě jezdí později než v létě. Tím ale lépe pro mě, nemusím alespoň trčet v kolonách. Hravě poklepávala prsty po volant, když čekala na křižovatce, až jí skočí zelená. Přijela k velkému prosklenému domu, kde pracovala. Sjela do podzemních garáží a zaparkovala na svém obvyklém místě.

Ještě tu není.

Oddychla si, když se podívala na prázdné místo, kde vždy parkovala její šéfová. Jakmile se stalo, že byla šéfová v kanceláři brzy ráno, byla většinou ten den na zabití. Chodila totiž do práce dříve, když se pohádala se svým manželem, a pak si vždy zchladila žáhu na svých podřízéných. Aneta si od ní sice nenechala nic líbit, ale i ten nejotrlejší psychiatr by ty její nálady vyhodnotil jako mimozemské spektrální znásilnění normálního zdravého úsudku, což se málokdy dalo snést. A kdyby tušil, že šéfová po takovém výstupu sežere z ledničky vše, na co přijde, i když to není její, sebral by prachy za sezení a zdrhnul by do předčasného důchodu. Právě proto si Aneta v lednici nikdy nic nenechávala.

Zapudila příšernou představu o vymetené lednici z hlavy a vylezla z auta. Vzala kufřík a zabouchla dveře tak silně, že se po celém parkovišti ozvala ohlušující rána. Došla k výtahu a na služební kartu si ho přivolala. Ve druhém podlaží vystoupila a pozdravila se s novou recepční, která u nich byla první den. Tak trochu smutně se Aneta pousmála, protože bylo jasné, že tu moc dlouho tahle nová holka nevydrží. Za měsíc to byla už třetí nová recepční. Ve firmě bylo totiž známo, že hlavní šéfík, majitel společnosti, který se jen tu a tam ve firmě ukázal, má pro dlouhonohé a především mladé recepční slabost.

Nikdy to nebylo přímo potvrzené, ale firmou putovaly drby, že předchozí recepční svedl, a když se s ním vyspala, tak se k ní začal chovat, jako když ji nezná. Po týdnu jeho nezájmu a ignorace to nevydržela a raději sama odešla. A tak se to bohužel stalo už po několikáté, takže se v recepci stále točily nové a nové dívky. Škoda, že to nikdy žádná z nich nepotvrdila a nenahlásila. Tohle jeho chování se Anetě naprosto přičilo, jenže on byl moc vychytralý a měl až příliš mnoho peněz, takže na něho nikdo nikdy nemohl. Doufala, že jednoho dne narazí na tu jednu jedinou, která ho chytí za koule a vytře s ním podlahu. Prominentní spratek, co byl vychováván chůvami a krměn stříbrnou lžičkou a kterému spadla do klína dobře rozjetá mezinárodní firma. Snad jednou, řekla si v duchu a vešla do bloku jejich obchodního oddělení.

Došla ke dveřím své kanceláře, odemkla a v tu ránu jí vrazil do nosu několikadenní stojatý, lehce zatuchlý vzduch. Naposledy tu byla v pátek minulý týden, takže se celou dobu nevětralo, a hlavně uklízečka nejspíš otřela nábytek nějakým extra starým smrdutým hadrem. Rychle obešla svůj